

Το ξεκατίνιασμα των εκλεκτών κυρίων (Μαρινάκη , Αλαφούζου κλπ) του ελληνικού ποδοσφαίρου είναι καθαρά δική τους υπόθεση καθότι ο καθείς (συμπεριλαμβανομένων και όλων αυτών των επιφανών ανδρών που επενδύουν στο ποδόσφαιρο) έχει δικαίωμα να είναι όσο Κατίνα το επιθυμεί. Αυτό, ωστόσο, που δεν είναι δική τους υπόθεση— αλλά είναι υπόθεση της κοινωνίας και της πολιτείας— έχει να κάνει με το κόστος που συνεπάγεται για το κοινωνικό σύνολο η δραστηριότητά τους στο χώρο του ποδοσφαίρου.

Με πιο απλά λόγια, αφού το ποδόσφαιρο είναι επαγγελματικό ας λειτουργήσουν τελικά οι κανόνες της αγοράς και ας εφαρμοστούν οι νόμοι οι οποίοι θα πρέπει να είναι καθαροί και ξάστεροι.

Για παράδειγμα: για ποια επιχείρηση η πολιτεία αναλαμβάνει το κόστος της ασφάλειάς της; Ποια επιχείρηση προστατεύεται σε μόνιμη βάση από διμοιρίες των ΜΑΤ; Ποια επιχειρηματική δραστηριότητα αναθέτει στο τζάμπα το έργο της ομαλής εξέλιξης παραγωγής του προϊόντος της (ενός ποδοσφαιρικού παιχνιδιού εν προκειμένω) στην κοινωνία, η οποία τελικά πληρώνει την αστυνομία;

Για παράδειγμα, ισχύουν για τις ποδοσφαιρικές επιχειρήσεις ότι ισχύει και για τις υπόλοιπες αναφορικά με τα χρέη τους, τους διακανονισμούς και τους δανεισμούς τους;

Για παράδειγμα, ισχύουν για τις ποδοσφαιρικές επιχειρήσεις ότι ισχύει και για τις υπόλοιπες επιχειρήσεις σ ότι αφορά στις επιχορηγήσεις για τις υποδομές τους; Αν, ας πούμε η πολιτεία επιχορηγεί την κατασκευή ενός γηπέδου γιατί να μην επιχορηγεί και την κατασκευή ενός εργοστασίου;

Με λίγα λόγια οι σπουδαίοι αυτοί κύριοι που έχουν πάρει στα χέρια τους το παιχνίδι του ποδοσφαίρου και το έχουν μετατρέψει σε ένα (υπο)προϊόν ξεφτίλας (συγκρινόμενο με αντίστοιχα προϊόντα άλλων χωρών) μπορούν να είναι όσο ξεφτιλισμένοι το επιθυμούν, αρκεί:

- Να είναι συνεπείς με τις φορο/οικονομικές τους υποχρεώσεις
- Να αναλάβουν τις υποχρεώσεις ασφάλειας και προστασίας του προϊόντος που παράγουν. Δηλαδή να φροντίζουν (και να είναι υπεύθυνοι έναντι του νόμου) για την ασφαλή διεξαγωγή των αγώνων

Απαιτώντας η πολιτεία τα αυτονόητα- και χρησιμοποιώντας την εμπειρία που υπάρχει διεθνώς- υπάρχει κάποια πιθανότητα ώστε:

- Οι εν λόγω νταβατζήδες του ελληνικού ποδοσφαίρου να γίνουν τελικά επιχειρηματίες
- Οι κάφροι των κερκίδων να πάψουν να είναι «οι στρατοί των προέδρων» και να απομακρυνθούν από τους αγωνιστικούς χώρους
- Να μπουν κανόνες δίκαιου παιχνιδιού έτσι ώστε οι αγώνες να κερδίζονται στον αγωνιστικό χώρο και όχι σε «παράγκες».

Αν όλα αυτά συμβούν τότε εύκολα ο κόσμος θα επιστρέψει στο γήπεδο, για ένα πολύ απλό λόγο; Για να δει μπάλα και όχι «στημένο» ξυλίκι...

Ημεροδρόμος ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΑΚΑΣ

Το ξεκατίνιασμα των εκλεκτών κυρίων (Μαρινάκη , Αλαφούζου κλπ) του ελληνικού ποδοσφαίρου είναι καθαρά δική τους υπόθεση καθότι ο καθείς (συμπεριλαμβανομένων και όλων αυτών των επιφανών ανδρών που επενδύουν στο ποδόσφαιρο) έχει δικαίωμα να είναι όσο Κατίνα το επιθυμεί. Αυτό, ωστόσο, που δεν είναι δική τους υπόθεση— αλλά είναι υπόθεση της κοινωνίας και της πολιτείας— έχει να κάνει με το κόστος που συνεπάγεται για το κοινωνικό σύνολο η δραστηριότητά τους στο χώρο του ποδοσφαίρου.

Με πιο απλά λόγια, αφού το ποδόσφαιρο είναι επαγγελματικό ας λειτουργήσουν τελικά οι κανόνες της αγοράς και ας εφαρμοστούν οι νόμοι οι οποίοι θα πρέπει να είναι καθαροί και ξάστεροι.

Για παράδειγμα: για ποια επιχείρηση η πολιτεία αναλαμβάνει το κόστος της ασφάλειάς της; Ποια επιχείρηση προστατεύεται σε μόνιμη βάση από διμοιρίες των ΜΑΤ; Ποια επιχειρηματική δραστηριότητα αναθέτει στο τζάμπα το έργο της ομαλής εξέλιξης παραγωγής του προϊόντος της (ενός ποδοσφαιρικού παιχνιδιού εν προκειμένω) στην κοινωνία, η οποία τελικά πληρώνει την αστυνομία;

Για παράδειγμα, ισχύουν για τις ποδοσφαιρικές επιχειρήσεις ότι ισχύει και για τις υπόλοιπες αναφορικά με τα χρέη τους, τους διακανονισμούς και τους δανεισμούς τους;

Για παράδειγμα, ισχύουν για τις ποδοσφαιρικές επιχειρήσεις ότι ισχύει και για τις

υπόλοιπες επιχειρήσεις σ' ότι αφορά στις επιχορηγήσεις για τις υποδομές τους; Αν, ας πούμε η πολιτεία επιχορηγεί την κατασκευή ενός γηπέδου γιατί να μην επιχορηγεί και την κατασκευή ενός εργοστασίου;

Με λίγα λόγια οι σπουδαίοι αυτοί κύριοι που έχουν πάρει στα χέρια τους το παιχνίδι του ποδοσφαίρου και το έχουν μετατρέψει σε ένα (υπο)προϊόν ξεφτίλας (συγκρινόμενο με αντίστοιχα προϊόντα άλλων χωρών) μπορούν να είναι όσο ξεφτιλισμένοι το επιθυμούν, αρκεί:

- Να είναι συνεπείς με τις φορο/οικονομικές τους υποχρεώσεις
- Να αναλάβουν τις υποχρεώσεις ασφάλειας και προστασίας του προϊόντος που παράγουν. Δηλαδή να φροντίζουν (και να είναι υπεύθυνοι έναντι του νόμου) για την ασφαλή διεξαγωγή των αγώνων

Απαιτώντας η πολιτεία τα αυτονόητα- και χρησιμοποιώντας την εμπειρία που υπάρχει διεθνώς- υπάρχει κάποια πιθανότητα ώστε:

- Οι εν λόγω νταβατζήδες του ελληνικού ποδοσφαίρου να γίνουν τελικά επιχειρηματίες
- Οι κάφροι των κερκίδων να πάψουν να είναι «οι στρατοί των προέδρων» και να απομακρυνθούν από τους αγωνιστικούς χώρους
- Να μπου κανόνες δίκαιου παιχνιδιού έτσι ώστε οι αγώνες να κερδίζονται στον αγωνιστικό χώρο και όχι σε «παράγκες».

Αν όλα αυτά συμβούν τότε εύκολα ο κόσμος θα επιστρέψει στο γήπεδο, για ένα πολύ απλό λόγο; Για να δει μπάλα και όχι «στημένο» ξυλίκι...

Ημεροδρόμος [ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΑΚΑΣ](#)